

ERIK! ODVÁŽNY



Môže sa
bojko stať
bojovníkom?

CHRISTINA USS

FRAGMENT

Erik I. Odvážny

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Christina Uss

Erik I. Odvážny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS  **MEDIA**

ERIK ODVÁŽNÝ

CHRISTINA USS

Christina Uss: Eric vs. Everything
Copyright © 2021 by Christina Uss
Published by special arrangement with HarperCollins Publishers LLC.
Translation © Ivana Cingelová, 2022
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2998-7
ISBN e-knihy 978-80-566-3035-8 (1. zverejnenie, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3036-5 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-3034-1 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

*Táto kniha je tu pre teba,
kedykoľvek budeš mať chuť zaliezť pod posteľ.*

OBSAH

1. kapitola: Češovečkovci	9
2. kapitola: Jediné, z čoho musíme mať strach	23
3. kapitola: Vikíngovia z Minnesoty	35
4. kapitola: Veľká kniha strachu	49
5. kapitola: Nájdi svoju fóbiu	65
6. kapitola: Zaujímavejší strach	73
7. kapitola: Kritika	87
8. kapitola: Hviezdy z Jazerného parku	98
9. kapitola: Dračí dych	112
10. kapitola: Vikíng Erik sadá na horský bicykel	127
11. kapitola: Vyhybanie sa expozičnej terapii	142
12. kapitola: Močarina múk	155
13. kapitola: Kostílam	165
14. kapitola: Umenie vojny	179
15. kapitola: Preteky	188
16. kapitola: Pán Chlpáčik vs. Útes mŕtveho muža	204
17. kapitola: Nikto z nás nepozná svoj osud	215
18. kapitola: Koniec dobrý, všetko dobré	222
19. kapitola: Oriášok sa kotúľa ďalej	238



JEDEN ČEŠOVEČKOVCI

Pozri sa vzad, aby si našiel cestu vpred.

Češovečkovská Kniha tradícií

Erikovo srdce búšilo, akoby sa mu von z hrude dobýjal samotný Thor. Jeho mama sedela vedľa neho a čítala romantickú knižku.

Erik zašepkal: „Prosím. Prosím, nenúť ma tam ísť.“

„Čože?“ Pani Češovečková založila do knihy prst, aby si poznačila, kde skončila, a otočila sa k Erikovi. „Musíš hovoriť hlasnejšie, srdiečko, nerozumiem ti ani slovo,“ požiadala. Nahlas. Pani Češovečková hovorila iba nahlas.

Ostatné deti a rodičia pozreli na nich. Na Erika sa upriamil tucet očí. Otvoril ústa, aby sa znova pokúsil

požiadať o zľutovanie, keď sa dvere, na ktorých bol nápis ŠTÚDIO 3, otvorili. Bolo prineskoro.

Vyšlo z nich svetlovlasé dievča s elegantným konským chvostom. „Šlo ti to veľmi dobre, Emma. Cvič ďalej molové stupnice,“ rozlúčila sa s ňou pani Loathcraftová. Zbadala Erika, ktorý sa krčil na svojom mieste, a zvrážtila tvár. „Erik,“ vyslovila, akoby bolo jeho meno kyslé. „Si na rade. Pod’ dnu.“ Otočila sa a zmizla v miestnosti.

Erik sa ani nepohol. Celé vnútro mu mravčalo a srdce mu búšilo ešte naliehavejšie — *dun-dun! Dun-dun! Dun-dun! DUN-DUN! DUN-DUN!* Žily v ušiach mu pulzovali. Tepny v očiach mu pulzovali. Celé jeho telo kričalo NIE!

Erikova mama tľoskla jazykom. Chytila ho za ruku a vytiahla ho na nohy. „Ale no tak, buď k pani učiteľke slušný. Šup do triedy!“ zvolala. Troma krokmi ho pretiahla po čakárni a nahnala ho do štúdia. „Bav sa!“ Dvere sa za ním zabuchli.

O štyridsaťpäť minút bola hodina klavíra, na ktorú Erik raz do týždňa chodil, za ním. Môžeme s istotou konštatovať, že baviť sa, ako mu kázala mama, neprichádzalo do úvahy.

~

Keď Erik a pani Češovečková dorazili domov, Erik sa odšuchtal z garáže dnu a zistil, že jeho staršia sestra Brunhilda vytiahla svoju bojovú sekeru. Brunhilda nevyzerala nadšene. Jej dvojička Allyson si tisla k hrudi sveter a kričala: „Už som ti povedala, že tento sveter je MÔJ. Tvoj je sivý! Tento je BRIDLICOVÝ!“

Brunhilda niekoľko sekúnd žmúrila na sveter oči a potom pokrútila hlavou. Začala si prehadzovať sekeru z ruky do ruky a zavrčala: „Je môj.“

Erik dobre vedel, že sa do toho nemá miešať. Držal sa pri stene.

Allyson schmatla nádobku s lakom na nechty položenú na kuchynskom pulte a vyhlásila: „Nemávaj na mňa tou starou sekerou, sestra. Ešte krok a vylejem ten lak na sveter, a potom ho už nebude môcť nosiť ani jedna z nás!“ Prebodávala Brunhildu pohľadom a začala odkrúcať vrchnáčik.

Jej dvojička prestúpila z nohy na nohu a prešla svojimi jasnomodrými očami po Allyson. „To by si ho radšej zničila, ako mi ho prenechala?“ spýtala sa.

Allyson zavrčala a prikývla.

„Dobrý ťah.“ Brunhilda odložila sekeru k dverám špajze a prehodila si cez plece svetlý vrkoč. Ich mama vošla do miestnosti s taškami plnými potravín.

„Mama, pri valhallských trámoch, umieram od hladu. O mojom víťazstve vo futbalovej bitke sa bude spievať celé storočia. Čo budeme mať na večeru?“ Brunhilda sa takto správala, odkedy ich naposledy prišla navštíviť babka Vigdis. Keď vyhlásila, že Brunhilda akoby z oka vypadla nejakej ich príbuznej z doby Vikingov známej snovaním bojových plánov, v Brunhilde sa prepol vypínač, ktorý ju spojil so stredovekom. Erikovi by sestriño chytanie manierov jej vikinskej predkyne liezlo na nervy, keby jej nešlo tak prirodzene.

Ich mama ignorovala sekeru v kúte a začala vykladať na pult potraviny. „Rybie filé, rybie prsty, rybí šalát a baranina,“ oznámila. „Dievčatá, začnite prestierať stôl, prosím. Dnes budeme jesť skôr, aby Erik stihol bejzbalový tréning. Erik, choď si pohľadať dres.“

Allyson si pretiahla bridlicovosivý sveter cez hlavu a pribehla ku kuchynskej linke. Nezhody medzi sestrami boli rýchlo odpustené a zabudnuté, predovšetkým, keď si po nich Allyson mohla obliecť to, čo si obliecť chcela. „Tá tvoja bitka by vážne stála za pieseň, Bru. Počula si skandovanie, na ktorom s tímom pracujeme? Skúšala som zrýmovať *na zem zhodila a Češovečková*, aj keď technicky nemáš pri futbale nikoho zhadzovať na zem.“ Dievčatá sa pri vyťahovaní

príborov a tanierov pustili do debaty o zákerných rýmoch a prečo by malo existovať viac športov, v ktorých sa zhadzuje na zem.

Erik sa odvliekol hore do svojej malej izby. Na prahu sa pripravil a vrhol sa na posteľ. Trikrát po nej čo najsilnejšie poskákaval hore-dolu, pričom fuňal: „Zmizni! Zmizni! Zmizni!“ Potom sa hodil na brucho a nakukol do zaprášeného priestoru pod posteľou. Keby tam videl čo i len stopu po veveričke, bol pripravený vybehnúť behom troch štvrtín sekundy von dverami — mal to odstopované —, ale nevidel nič, len prázdnu drevenú podlahu a kopu komiksov. Tak ako každý deň. Veveričku si pod posteľou ešte nikdy nenašiel, ani žiadne iné zviera, keď už sme pri tom. Ale to sa každým dňom mohlo zmeniť, čo bol dôvod, prečo vždy vstupoval do svojej izby rovnako.

Keď bol spokojný, že je tam bezpečne, skĺzol na zem a vliezol pod deku prevísajúcu cez okraj posteľe. Jeho posteľ stála v rohu a pomocou kameňov a tehiel zabarikádoval väčšinu zvyšného priestoru medzi rámom posteľe a podlahou. Ostala iba jediná medzera, práve taká veľká, aby ňou prekĺzol chudý deväťročný chlapec.

Mame sa jeho barikáda nepáčila, pretože pod posteľou sa teraz nedalo zametať, a trvala na tom, aby si tam

Erik upratoval sám. Nerobil to. Ležal medzi kôpkami prachu a komiksami Scooby-Doo s energiou, ktorá mu ledva stačila na to, aby sa desil blížiaceho sa bejzbalo-vého tréningu, a driemal, až kým mu Brunhilda neza-
klopala na dvere a neoznámila, že večera je na stole. Neveselo sa prezliekol do dresu a zišiel dole.

Za vrchstolom sa týčil Thorfast Češovečko. Jeho manželka mu podala krajec chleba a on si ho začal natierať maslom a medom. Jeho otec, dedko Golveg, ktorý prišiel na mesačnú návštevu z Nórska, sedel po jeho pravici s misou okrúhlicovej kaše. (Babka Vigdis ostala doma s tým, že potrebuje mesiac, keď sa jej manžel nebude pliesť pod nohy, aby sa pustila do poriadneho jarného upratovania.) Dedko sa sám pre seba usmieval a nenápadne dával z kaše ochutnať Spjutovi, drobnému rodinnému teriéroví, ktorého meno znamenalo „kopija“.

„Spjúút, Spjúút, Spjúút-túút-spjúút,“ spieval si popod nos tenko. „Aj tá najmenšia kopija vie pichnúť.“ Spjut búchal drobným čierno-bielym chvostom o podlahu a očividne si užíval chválospevy pripodobujúce ho ku kopiji rovnako ako kúsky kaše.

Erik si sadol za stôl a začal sa pipláť v baranine. Odštipol si kúsok chleba. Žalúdok sa mu pred bejzbalo-
vým tréningom hojdal ako hojdacia sieť. Možno, že ak

toho nejde tak veľa, nebude tak veľmi vracať, keď sa dostane k páľke.

„Ako bolo dnes v práci, oci? Kúpili ste nejakú parádnu firmu?“ spýtala sa Allyson, keď si nakladala na tanier kopu mäsa a rýb.

Ich otec prežúval. Po brade sa mu tiahol ligotavý cícerok medu. Dvakrát zavrčal, utrel si chrbtom ruky ústa a gestom požiadal o tanier s rybami.

Allyson chvíľu čakala, či k tomu ich otec niečo nedodá. „Paráda,“ skonštatovala. Deti Thorfasta Češovečka vedeli, že je to muž mála slov a ešte menej zavrčaní.

Erikova mama sa chopila vedenia rozhovoru a oznámila: „Fafner vyzerá, že je pripravený na dražbu.“ Chovala na ich veľkom pozemku ťažné kone a predávala ich na farmy po celom Novom Anglicku. „To žriebä je už takmer také veľké ako jeho otec. Dievčatá, keďže ste mi s ním tak pomáhali, rozhodla som sa, že každá z vás dostane časť sumy, za ktorú ho predáme.“ Allyson sa široko usmiala. Brunhilda vážne prikývla. „Erik, keď máš teraz deväť, môžeš začať pomáhať s koňmi aj ty.“

„Musím?“ pípól.

Zvyšok rodiny naňho pozrel. Na každej tvári sa zračilo mierne zmätenie. Dokonca aj Spjut prestal ohrýzať baraniu kosť a zdvihol zrak. Erik sklopil pohľad. Nebol

si istý, prečo sa mu pri rodinných večeriach dostáva toľko takýchto pohľadov.

„No, vieš, srdiečko,“ odpovedala jeho mama, „nemusíš. Myslela som, že budeš chcieť. Pracovať s koňmi je taká radosť a ktoré dieťa by nechcelo mať vlastné peniaze?“

Erik upieral zrak na tanier. „Môžem odísť od stola?“

Mama pokrčila plecami a zvyšok rodiny sa vrátil k jedeniu. „Dobre. Uprac po sebe a choď si po výstroj. Odchádzame o pätnásť minút,“ oznámila.

Keď odložil tanier do drezu, šiel do skrine na kabáty pohľadať bejzbalovú rukavicu. Nebola tam, takže sa pozrel do skrine na zbrane. Našiel ju pod maminými dýkami, otcovou palicou, Spjutovym brnením a Allysoninými brmbolcami. Vyhrabal ju a celý zelený sa zviezol dole popri stene. Kiežby sa radšej mohol pripravovať na to, ako bude sedieť doma a čítať si v svojej izbe komiksy. Ten kúsok chleba, čo odštipol, mu už nepripadal ako na hojdacej sieti, ale ako na lietajúcej hojdačke. Premýšľal, či ho ešte uvidí. Možno neďaleko domácej méty.

Snažil sa upokojiť svoje vnútornosti, takže sa oprel a pozrel na rodinné portréty zavesené oproti. Podoba medzi jeho svalnatými sestrami dvojčatami s vlasmi

farby kukurice a príbuznými, ktorí sa mračili na fotkách nad nimi, sa nedala prehliadnuť. Čo sa týka Erika, no, to ani zďaleka. Občas pochyboval, či mu vôbec medzi kožou a kosťami nejaké svaly rastú, a strapaté vlasy mal bledšie ako ktokoľvek v rodine — boli takmer biele. Mal pocit, že viac pripomína albínsku myš z obchodu so zvieratami, ktorá sa horúčkovo zahrabáva do svojej nory, než kohokoľvek z klanu Češovečkovcov.

Pohľad mu sklúzol k slávnej fotke rodinných artefaktov: kopiji, naberačke, úlomku rohu na pitie, nitu v tvare ryby v kúsku dreva z lode, a sekere, na ktorej bolo vyryté meno Češovečkovcov a runa, ktorej približný preklad znel „nezahrávajte sa s nimi“. Každé dieťa v rodine Češovečkovcov poznalo príbeh týchto artefaktov. Objavili ich na rodinnej farme v Nórsku na prelome dvadsiateho storočia. Univerzitní výskumníci potvrdili, že ide o skutočné vikinské relikvie, a rodina sa zbesilo pustila do zbierania všemožných dôkazov a príbehov, ktoré ich priamo spájali s týmito divokými starovekými námorníkmi a bojovníkmi. Ukázalo sa, že Češovečkovci žili a putovali po celej Škandinávii, od Nórska cez Švédsko a Dánsko až po Island.

Rodina nahromadila pomerne značné množstvo zaujímavých historických informácií o klane Češovečkovcov,

keď ich postihla veľká tragédia: vzácna, no smrteľná epidémia hnilodychu. Keďže takí chorí nedokázali pracovať, prišli o farmu. No namiesto toho, aby sa vzdali a umreli príšernou smrťou, ako by to človek čakal, sa rozhodli zachovať tak, ako to zvykli ich predkovia — postavili sa chorobe, ktorá napádala ich telá, a obrátili šťastie na svoju stranu. Koniec koncov, Vikingovia z klanu Češkovečkovcov svetu dokazovali, že sa s nimi neradno zahrávať, už viac než tisíc rokov. Možno to bude pohľad vzad, čo rodine pomôže nájsť cestu vpred cez ranu osudu, ktorá ich postihla.

Chorľaví Češovečkovci sa naučili čítať runy a požiadali o priazeň nordických bohov. V historických dokumentoch pohľadali recepty a jedlá, ktorými sa živili ich predkovia. (Ukázalo sa, že sú to zväčša ryby a dusená okrúhlica.) Začali sa tetovať a prestali si strihať vlasy, pretože verili, že tak budú silnejší. Začali sa živiť vyrábaním sekier, kopijí, naberačiek, rohov na pitie a železných nitov v tvare ryby. A, Friggine ponožky, ich plán fungoval! Mor zmizol. Svoje výrobky predali za mastné sumy turistom a znova sa vrátili na farmu, ku ktorej prikúpili ďalšiu pôdu. Mladým Češovečkovcom ich brady a dlhé vrkoče tak svedčali, až členovia zámožných rodín priam žobronili o ich ruku.

Títo šťastní Česovečkovci sa zaprisahali, že nikdy nezabudnú na moc svojho dedičstva, a pustili sa do zbierania rád do života pre všetky budúce generácie. Rodina teraz tejto zbierke múdrostí, pôvodne zvanej *Robíme to takto*, hovorila Kniha tradícií.

Každá generácia pridávala moderné príbehy o tom, ako im Kniha tradícií pomohla v ťažkých časoch: pri chorobe, chudobe, vypadávaní vlasov — nech vás trápilo čokoľvek, nejaká vetva rodiny mala príbeh, ako si s tým vikinské spôsoby poradili. Ktorýsi iniciatívny bratranec všetky staré pergameny a zápisníky oskenoval a nahral Knihu tradícií aj s jej anglickým prekladom na internet, takže sa k nej mohol poľahky dostať každý člen rodiny.

Erikova rodina si ju stiahla a niekoľkokrát vytlačila. Brunhilda zanietene študovala, čo sa v Knihe tradícií píše o narábaní so zbraňami, a obe sestry prisahali, že im príslovia z nej pomohli na písomkách z matematiky. Ich mama povedala, že pridala poznámky o tom, ako Kniha tradícií jej a Thorfastovi pomohla zvyknúť si po odsťahovaní z Nórska na život v Connecticute, a slúžila ako všeliak na všetko, keď sa dvojčatá narodili predčasne. Erik mal pocit, že rodinné múdra sa zvyčajne týkajú rýb a boja. Páčilo sa mu, ako Kniha

tradiííí radí, aby sa v nebezpečenstve obrátil k starým bohom, hoci to len málokedy fungovalo.

Keď pozrel na hodiny, ktoré odtikávali čas pred blížiacim sa bejzbalom, rozhodol sa, že nezaškodí, ak to s tými bohmi skúsi. Zamrmal: „Chvála Odinovi, Frigge, Thorovi, Lokimu a všetkým ostatným vikinským bohom, ktorí by ma mohli počuť. Tu Erik Češovečko. Ak by mal niekto z vás čas, bol by taký láskavý a spravil by niečo, aby sa nám zrušil bejzbal? Možno privolal búrku? Alebo premenil všetky bejzbalové lopťičky a páľky na, neviem, červíky alebo niečo také? Ďakujem vopred.“

Nepoznal žiadne nordické božstvo, ktoré by prijalo takú patetickú prosbu od údajného potomka Vikingov.

Erik vedel, že so svojou DNA by sa mal správať ako divoký chlpatý zver. No rozhodne to o ňom neplatilo. Hoci sa zdalo, že význam slova *strach* nikto iný v rodine nepozná, Erik ho poznal až pridobre. Strach mu zvieral žalúdok, keď nastúpil na autobus, v škole, počas športových tréningov a hodín klavíra — a keď ho raz mama dotiahla na podujatie, kde si mohli ušiť svoje vlastné zvieratko, začal vzlykať a tak silno sa potiť, až ho mama vzala k lekárovi, pretože si myslela, že má chrípku.

Trochu sa vystrel a začal hľadať na fotkách akéhokoľvek príbuzného, ktorý sa nemračil do objektívu tak, akoby nebolo nič, čo by nedokázal prekonať. Prezrel si fotku svojich sesterníc z Miami v plavkách. Nič. Ešte aj dievčatá v bikinách vyzerali, akoby boli schopné ubrániť miamskú pláž predorskými príšerami na bojovej lodi, ktorú si postavili z palmových stromov.

Keď spočinul pohľadom na nedávno pridanej fotke babky Vigdis, zovrelo mu žalúdok. Hrdo sa pýšila svojím zvráskaveným runovým tetovaním s významom ZDRV. Podľa Knihy tradícií si dospelí členovia rodiny Česovečkovcov nechávali na vnútornú stranu predlaktia vytetovať staronordickú runu. Výber runy bol súčasťou ceremónie, po ktorej ste sa stali dospelým, a runa slúžila ako vaše heslo po zvyšok života. Jeho otec nosil runu s významom HRDOSŤ. Erik si vravel, že mama by mala nosiť runu s významom KÔŇ alebo HLUČNÁ, ale jej symbol znamenal RODINA.

Erik pokladal túto tradíciu za pomerne pochybnú, keďže ju nepotvrdzovali žiadne historické pramene, ale vravel si, že ak niečo robíte dostatočne dlho a dostatočne dlho tvrdíte, že je to súčasť vášho rodinného dedičstva, tak sa to ním aj stane. Pošúchal si svoje kostnaté predlaktia a premýšľal nad vlastným tetovaním,

ktoré si nikdy nenechá spraviť, pretože stačila len predstava, ako mu do kože napúšťajú atrament, a už zatínal zuby tak silno, až mal pocit, že sa mu horné a dolné stoličky zlejú dohromady. Ale ak ho jeho rodina zviaže a prinúti, aby si niečo vybral, tak si zrejme vyberie ru-
nu s významom VŠETKÉMU SA VYHNI. Alebo mož-
no len slovo NIE.

„Erik!“ zajačala jeho mama. „Čas...“ Hlas pani Češovečkovej zanikol v obrovitánskom *TRESK*, po ktorom nasledovalo mokré svišťanie lejaka.

Len pre prípad, že by to nebola náhoda, sklonil hlavu, aby poďakoval Thorovi. Kopa deväťročných ridgewellských športovcov dnes bude sklamaná, ale Erik Češovečko nie. Úvahy o rodinnom dedičstve nechal tak a hodil rukavicu späť do skrine. Prestal sa trápiť tým, že sa povracia na bejzbale, a zamieril hore, aby sa teraz trápil tým, že zajtra bude musieť ísť do školy.



DVA
JEDINÉ, Z ČOHO
MUSÍME MAŤ STRACH

Človek môže našťi na kozu krídla,
ale tým sa z nej nestane orol.

Kniha tradícií

Mravčanie strachu robilo Erikovi spoločnosť celú noc aj počas cesty školským autobusom do Ridgewellskej základnej školy na druhý deň ráno. Keď si sadol do lavice, mravčanie prešlo do miernej nevoľnosti.

Metódou pokusu a omylu zistil, že najlepší spôsob, ako sa vyhnúť tomu, aby na seba pritiahol pozornosť pána Sullivana, ktorý ich v štvrtej triede učil, bolo

pracovať dostatočne dobre, ale zároveň nie až tak dobre, aby musel svoju prácu prezentovať pred spolužiakmi, a keď náhodou prišlo do tuhého, tak sa čo najviac na stoličke zhrbiť. Zhruba po desiatich takýchto incidentoch — keď sa pri otázke, či sa chce zúčastniť diskusie, Erik skrútil do klobka — ho pán Sullivan nechal tak. V triede bola kopa iných detí, ktoré mávali rukami, aby ich pán učiteľ vyvolal, a kopa ďalších detí, ktoré sa vrteli a nedávali pozor, takže mal pán Sullivan plné ruky práce aj bez toho, aby sa musel sústrediť na jedného zhrbeného chlapca.

Pán Sullivan s nimi v ten týždeň začal preberať amerických prezidentov. Napísal na tabuľu meno Franklin Delano Roosevelt. „Bol to prvý a posledný americký prezident, ktorý bol zvolený na štyri volebné obdobia. Jeden z jeho najslávnejších výrokov znie: *Jediné, z čoho musíme mať strach, je strach samotný*,“ povedal.

Erik sa strhol. „To nie je pravda,“ vyletelo mu z úst.

Pán Sullivan zdvihol obočie. „To si bol ty, Erik? Chcel si... niečo povedať?“

Erik cítil, ako sa z neho derú ďalšie slová. Mal pocit, akoby jeho ústa mysleli samy za seba. „Existuje mnoho iných vecí, ktorých sa musíme báť. Že si ublížime? Budeme sa cítiť hlúpo?“ Slová z neho vychádzali rýchlejšie

a hlasnejšie. „Školských autobusov. Bežiacich veveričiek. Čupiacich veveričiek. Veveričiek na stromoch. Veveričiek pod posteľami. Bejzbalu. Futbalu. Basketbalu. Florbalu. Volejbalu. Akejkolvek loptovej hry. Keď na vás niečo hádžu. Keď na vás kričia. Keď na vás hľadia.“

Spolužiaci naňho hľadeli.

Žalúdok mu spravil kotrmelec a zrazu mal pocit, akoby sa mu jazyk nezместil do úst. Aspoň sa vďaka tomu, aký bol zrazu veľký a neobratný, jeho zradné ústa konečne vzdali a prestali rozprávať. Zovrel pery a skĺzol na stoličke hlboko, hlboko dole — až z nej úplne zliezol a skončil schúlený pod lavicou.

Len čo skĺzol preč z dohľadu, jeho spolužiaci sa oňho prestali zaujímať a vrátili sa k dvíhaniu rúk a vrteniu sa. Boli zvyknutí, že Erik občas zmizne pod nábytkom. Väčšina jeho spolužiakov ho poznala od škôlky, kde ho na narodeniny kreslili zalezeného pod lavicou s nohami vytrčajúcimi spod nej. (Mal pár kamarátov, ktorí s ním radi trávili čas a čítali komiksy ako on, a Erik bol rád, že nikdy nerozpítvávali jeho zvyk skrývať sa pod nábytkom.) Pán Sullivan, ktorý takisto na Erika hľadel, pokrútil hlavou a vrátil sa k vysvetľovaniu toho, ako sa prezident Roosevelt zachoval počas druhej svetovej vojny.

Čas sa pod Erikovou lavicou vliekol, až kým sa neozvalo posledné zvonenie.

Keď školský autobus dorazil do štvrte, kde bývali Česovečkovci, Spjut už čakal. Oňuchal každé dieťa, ktoré vystúpilo, a na väčšinu z nich zavrtel chvostom. Erik vystúpil ako posledný. Odšuchtal sa k prednému dvoru.

Malý psík mu šiel v päťách, až kým naokolo neprešiel obrovský nemecký ovčiak ich susedov.

Spjut vyzývavo zaštekal a vyrazil za oveľa väčším psom po ulici. Spjut Česovečko očividne nepoznal význam slov *strach* alebo *oveľa väčší pes*. Hoci nevážil viac ako vycivený králik, správval sa ako najdesivejšie zviera v meste.

Spjut dobehol späť práve včas, aby mohol vojsť za Erikom cez predné dvere. Erik sa prekradol okolo mamy usadenej za kuchynským stolom a zamieril hore schodmi. Pes ho nasledoval, jeho drobné pazúriky klepkali o drevené schody, a dorazil na vrchol, kde sledoval, ako Erik poskákaval po posteli, aby odstrašil veвериčky. Spjut sa s aromatickým psím vzdychnutím uložil na Erikov koberec a chystal sa na príjemného šlofíka, zatiaľ čo Erik bude robiť čokoľvek, čo každé popoludnie rád robil pod posteľou.